

Salvador irroitti äitinsä kädet kaulaltansa.

“Anna niille oikeat nimet! — oikeat nimet! kerro niille kaikki, mitä tiedät!”

Salvador töyttäsi äitinsä luotaan voimakkaasti. Mutta Juana luhistui maahan ja kietoutui hänen jalkainsa ympärille.

“Kuule minua, kuule minua vielä kerran!” hän sopersi itkunsa seasta. “Kaikki ne vuodet — kaikki työni — minä olin väärässä, Salvador . . . Minä tahdon ainoan lapseni, minun oman poikani. Minä tahdon poikani elävänä . . . Kuule äitiäsi, Salvador. Äitiäsi, vanhaa yksinäistä vaimoa . . .

Se on sinun oma äitisi, joka puhuu . . . Kuule häntä!”

Vartijat lähestyivät ja irroittivat itkevän naisen pojastansa ja taluttivat hänet ulommaksi. Aurionvalo sattui juuri tiilistä muurattuun seinään, kun kuului kiväärien laukauksia.

Faustina tarttui Juanaan ja puristaen hänet rintaansa vasten lausui: “Äiti, äiti, te olitte tehdä hänestä petturin.”

Juana toipui pian ja kuivaten silmänsä lausui Faustinalle: “Mene pois, mene kotiasi ja jätä minut hänen kanssaan. Sinä olit vain hänen vaimonsa. Sinä et voi käsittää.” . . .

LIIKATUOTANNON KOURISSA

Huomaavatko tämän maan työläiset — huomaavatko toisten kapitalististen maiden työläiset — niin huomaavatko sitä, että he tuottavat tuskaa ja vaivaa työnantajilleen, kärsimyksiä, työttömyyttä ja nälkää itselleen tuottamalla liian paljon, tekemällä työtä liian runsaasti. Tämä ei ole leikkiä, vaan vakavaa totta.

Työnantajat — kapitalistit — pelkäävät menettävänsä sijoituksensa, pelkäävät kysynnän loppuvan heidän tuotteilleen maailman kauppamarkkinoilla. Ja miksi? Siksi, että tuotteita karttuu liian paljon, paljon enempi kuin niille löytyy kysyntää. Ja kaikkeen tähän syyllisiä ovat työläiset, sillä vain he tuottavat. Työnantajat itse eivät tuota liikaa, he eivät tuota yhtään mitään. Kysyntää olisi riittävästi kauppamarkkinoilla, jos tuotanto tehoisuuteensa nähden olisi riippuvainen työnantajista — kapitalisteista.

Ne lukemattomat työläiset, jotka työskentelevät kaivoksissa, metsissä, myllyissä, tehtaissa, viljavainoilla, rautateillä, järvillä, virastoissa, sanalla sanoen kaikissa niissä paikoissa, joissa tehdään yhteiskuntahyödyllistä työtä, niin ne miljoonat työläiset ovat tuottaneet liian paljon; liiaksi kivihiltä, liiaksi terästä, liiaksi perunoita, liiaksi hedelmiä, liiaksi viljaa, liiaksi puutavaraa, liiaksi kaikkia, mitä ihmiskunnan jäsenet tarvitsevat jokapäiväiselle elämälleen ja hyvinvoinnilleen välttämättöminä välineinä — kulutustarpeina.

Kaikesta tästä liikatuotannosta seurauksena ollen työnantajat joutuvat vähentämään työläisiä, pienentämään tuotantoon, ja mahdollisesti saamaan vähemmän liikevoittoja, sillä yliarvoahan sanotaan

syntyvän vain työmailla, siellä missä työläiset tekevät työtä, tuottavat myytäväksi kelpaavia tavaroita. Näin siis tästä liikatuotannosta joutuvat kärsimään sekä työnantajat että työläiset.

Sehän on kerrassaan hävytöntä että työläiset tuottavat niin paljon. Eräs englantilainen teräsyhtiön esimies lausui hiljattain, että “maailman kauppamarkkinoilla tällä kertaa olevan teräspaljouden takia me joudumme myymään terästä niin halvalla, että saamme vain yhden kolmannesosan tuotantokustannuksista.” Ajateikkaa, että työnantajain “täytyy myydä” tuotantokustannuksia saamatta? Eihän sellainen tuotanto “sovi hittoonkaan,” postaa siinä, vaikka enempikin pääomia olisi käytettävänä.

Amerikalainen öljytuotanto tuottaa

noin yhdeksän sataa miljoonaa tynnyriä vuosittain. Läheskään noin paljon ei kuluteta tässä maassa vuosittain ja siitä johdettua öljykapitalistit ovat aivan kauhun vallassa. Puhuvat julkisesti, että pitäisi löytää joku "Mussoliini," joka voisi käyttää niin kovaa diktatuuria, että öljyä ei tuotettaisi liikaa. Ja öljyteollisuustyöläiset kaikkeen tuohon ovat syyllisiä. Hehän sitä öljyä tuottavat. Koko öljyteollisuutta uhkaa vararikko tulevaisuudessa. Niin vakuutti Yhdysvaltain presidenttikin.

Kumia tuotetaan liikaa. Hirvittävää! Ja vielä ne samat työläiset, jotka tuottavat liikaa, paikkailevat vanhoja autokumejaan, ne nimittäin, jotka auton omistavat. Nyt jo puhutaan, että pitäisi voida muodostaa kansainvälinen yhtymä, mikä kontrolloisi kumituotannon niin ettei karttuisi liikatuotantoa. Ja tähänkin "suureen vaivaan ja huoleen" ovat syyllisiä työläiset, ne työläiset, jotka tuottavat kumia ja valmistavat siitä tavaroita.

Niin ja farmarit valittavat, että heitä uhkaa vararikko. Ja todellisuudessa tuhannet heistä joutuvatkin vuosittain pois tiloiltaan. Ja mistä syystä? Yksinkertaisesti siitä, että ei ole tuotteille kylliksi kysyntää. Siis liikatuotantoa. Tuotetaan niin paljon hedelmiä ja muita kasviksia, että jokainen vuosi joudutaan jättämään pelloille korjaamatta suunnattomat määrät; sinne mätänemään ja muuttumaan matojen ruuaksi.

Työnantajat yrittävät rajoittaa tuotantoa, sallivat työläisten tehdä työtä vain osan ajasta, pari kolme päivää viikossa. Ja sittenkin työläiset tuottavat liaksi. Työläisiä vähennetään työstä, lasketaan työttömäin joukkoon sadottain, todellisuudessa tuhansittain, mutta jällelle jääneet eivät vain ota oppiakseen, vaan tuottavat entistä enemmän, tekevät työtä niin hirveän paljon, että vihdoinkin joutuvat itsekin pois työstä.

Mikä hemmetti teitä työläiset vaivaa? Varsinkin teitä, jotka tahdotte säilyttää tämän vallitsevan järjestelmän päättäen siitä, että ette tee mitään vallankumouksellisen työväenliikkeen edistämiseksi; ette järjesty, vaan pysyttelette sivussa ja useissa tapauksissa vielä haukutte ja jurnutate niitä, jotka ovat jo järjestyneet ja yrittävät toimia toisten järjestämiseksi? Hiljentäkää hitossa työntekoanne, että työnantajannekin saisivat tilaisuuden vapautua liikatuotannon huolista.

Niin, te kaikki työläiset, te miljoonat, jotka teette työtä tehtaissa, kaivoksissa, metsissä, viljavainioilla ja lukemattomilla muilla tuotantoaloilla, mitä aiotte tehdä tämän tilanteen auttamiseksi? Yhäkö edelleen tuotatte niin paljon kuin suinkin voitte, lisäätte tuotantoa — tehoistamalla työntekoanne — josta sitten seurauksena ollen yhä harvemmat teistä saavat olla työssä ja niiden, jotka saavat olla työssä, täytyy tyytyä jatkuvasti pienentyviin palkkoihin? Näinkö aiotte tehdä? Vai alatteko toimimaan, että voitaisiin lyhentää työpäivä, korottaa työläisten palkkoja, että he voisivat ostaa enempi, kuluttaa enempi, josta seurauksena ollen sitten voitaisiin tuottaa enempi ja niin ollen olisi enempi työtä?

Valitkaa! Meno siihen suuntaan, mihin olette viime vuosien aikana kulkeneet, joutaa alati vaikeammaksi käyviin olosuhteisiin, kurjempaan ja puutteellisempaan elämään. Toiselta puolen, jos alatte järjestymään, toimimaan työväenliikkeen nostamiseksi, niin teille käy mahdolliseksi taistella ja voittaa parannuksia olosuhteisiin; lyhemmän työpäivän, paremmat palkat, paremmat työsuhteet, enempi ravintoa, paremmat vaatteet yllenne, sanalla sanoen enempi kaikkea sitä, mikä tekee elämän elämisen arvoiseksi.

